

РЕШЕНИЕ

№ 4867

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4524** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество „Л. И.“ (ЗД „Л. И.“) АД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.4, ап.в дясно, чрез процесуалния си представител адв. З. Х., срещу РЕШЕНИЕ № 20027587 от 05.04.2022г., постановено по НАХД № 10707 по описа за 2020г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 16-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-326 от 17.06.2020г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН) за нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от Кодекса на застраховането (КЗ), за което на основание чл. 647, ал.2 и чл. 644, ал. 2, предложение 2 вр. ал. 1, т.2 от КЗ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева.

В жалбата са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че СРС не е извършил реална преценка на характера и обективното проявление на извършеното нарушение, приемайки, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл.28, от ЗАНН. Заявява се, че извършеното деяние е формално, закъснението е само от 1 ден и не са произтекли вреди, а наложеното наказание е явно несправедливо. В петитумната част има и

твърдението за процесуални нарушения, но не се излагат подобни твърдения. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени решението на СРС, както и процесното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява, но депозира молба, с която поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът – КФН, редовно призован, чрез процесуален представител юрк.Н., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

В производството пред СРС е установено, че в КФН, управление „Застрахователен надзор” постъпила жалба от Н. С. М., относно претенция № 2502-5000-19-306448, заведена на основание договор за застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите №BG/22/119000960921. Във връзка с извършване на проверка, с писмо на КФН. изх. № 91-02-1489/10.12.2019г., от застрахователното дружество били изискани писмени обяснения и заверено копие на цялата документация, съдържаща се в преписката по щетата. Отговорът на застрахователя, ведно с изисканите от същия доказателства е постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-1489/23.12.2019г.. След проверка и анализ на цялата документация по случая се установява, че на 29.10.2019г. е заведена в ЗД [фирма] претенция № 2502-5000-19-306448. Преписката е образувана по повод на настъпило застрахователно събитие- ПТП, вследствие на което са причинени увреждания на лек автомобил марка „Рено Лагуна“ с рег. [рег.номер на МПС] в резултат на пътнотранспортно произшествие, и на основание сключен договор за застраховка „ГО“ на автомобилистите, обективиран в полица № BG/22/119000960921. На същата дата от ползвателя на застрахователната услуга са били представени документи, необходими за установяване на претенцията по основание и размер, бил направен и оглед на автомобила от страна на застрахователното дружество. След 29.10.2019г. от ползвателя на застрахователни услуги не са били изисквани допълнителни доказателства, относими към основаниято и размера на разглежданата претенция. ЗД [фирма] се е произнесло чрез отказ от плащане на застрахователното обезщетение с писмо № 9920/21.11.2019г. – извън рамките на законоустановения срок.

Съставен е АУАН №Р-06-153 от 13.02.2020г. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, а вмененото нарушение е безспорно и извършено.

Правните изводи на СРС се споделят изцяло от касационната инстанция и не се възприемат развитите в жалбата доводи за неправилност на съдебния акт.

От представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл.108 от КЗ от дружеството ЗД „Л. И.“. По силата на чл.108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневният срок, започва да тече от 29.10.2019г. когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи вкл. е извършен оглед, съответно отказа за изплащане на застрахователното обезщетение е от 21.11.2019г./четвъртък/, като законоустановения срок за произнасяне е изтекъл на 12.11.2019 г./вторник/.

Посоченото в НП нарушение е безспорно извършено. При реализирането на отговорността на дружеството, точно и ясно е описана нарушената и санкционната норма. Правилно и точно е индивидуализиран нарушителят.

Настоящата инстанция не споделя основанията в жалбата за приложение на чл.28 от ЗАНН, мотивирани с факта, че закъснението за произнасяне по заведената претенция е само от един ден /конкретно е 8 дни/ и това, че не са настъпили вредни последици от извършването. Нарушението е формално – на просто извършване, поради което не се изисква настъпване на определен вредоносен резултат. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива не по-ниска обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Законодателят е преценил, че срокът от 15-дни е достатъчен за произнасяне и конкретно няма основание приеме, че е налице маловажност. Дали отказът е постановен на първия ден след срока, на третия, след осмия /както е конкретно/ или след месеци -не променя извода за наличието на осъществен състав на нарушение. След като на 29.11.2019г. е направен оглед на автомобилa и е основанието за отказа е била констатацията, че механизма на вредите не съответства на описанието от лицето, то няма основания за неспазването на законоустановения срок. С оглед изложеното настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН подобно на мотивите на СРС.

Правилни са изводите на СРС и за определяне на санкцията в условията на повторност, както и че същата е справедлива.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 63 д, ал. 5 от ЗАНН при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1,

изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20027587 от 05.04.2022г., постановено по НАХД № 10707 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество да заплати на Комисия за финансов надзор разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1. 2.